

عنوان مقاله:

زن در منظومه شیرین و خسرو امیرخسرو دهلوی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی نوآوری و تحقیق در علوم انسانی و مطالعات فرهنگی اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

نسیم امیرنژاد - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

منظومه شیرین و خسرو اثر امیرخسرو دهلوی یکی از منظومه های غنایی ادبیات فارسی است که به تقلید از خسرو شیرین نظامی سروده شده است. با اینکه این اثر یک تقلید است اما شاعر توانسته در آن نقش و تصویرهای تازه ای بیافریند. یکی از ویژگی های این اثر برجستگی ویژه زنان در آن است که موجودی مستقل است و نقشی فعال و موثر دارد. زنان این منظومه که مهمترین آنها اول شیرین و بعد شکر و مهین بانو هستند، علاوه بر جاذبه های ظاهری از آزادی کامل برخوردارند و با وجود داشتن عشق بسیار به خسرو، خویشتن دار، پاک دامن و بلند همت، آگاه، هوشیار، با تدبیر و زیرک هستند. علاوه بر این ویژگی ها و فضایل اخلاقی در برخی موارد رذایل اخلاقی نیز در وجود زنان به چشم می خورد از آن جمله، حيله گری، مکر و نیرنگ. در این مقاله کوشیده ایم تا با بررسی ویژگی های زن، فضایل و رذایل اخلاقی زنان، نقش و جایگاه زن را در این منظومه نشان دهیم.

کلمات کلیدی:

زن، شیرین، شکر، منظومه شیرین و خسرو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/809855>

